

<p>قسمت ششم</p> <p>اندازه گیری فاصله به طریق غیر مستقیم</p> <p>تعداد صفحات: ۱۸</p>	<p>بسمه تعالی</p> <p>جزوه مهندسی اطلاعات</p> <p>تهیه و تنظیم:</p> <p>دکتر علیرضا قراگوزلو</p> <p>کد جزوه: ۱-۱۰۰</p> <p>۱۳۸۹</p>	 <p>آموزشکده نقشه برداری</p>
--	---	---

۲- اندازه گیری به طریق غیر مستقیم

در این روش طول بین دو نقطه بدون این که مستقیماً توسط یک‌ای پیموده شود، با انجام سایر اندازه‌گیری‌ها و معلومات قبلی به دست می‌آید. این روش به چهار دسته تقسیم می‌شود:

۱- استادیومتری (Stadimetri)

۲- پارالاکتیک (Paralactic)

۳- تله متری (Tele metri)

۴- محاسبه ای و ترسیمی

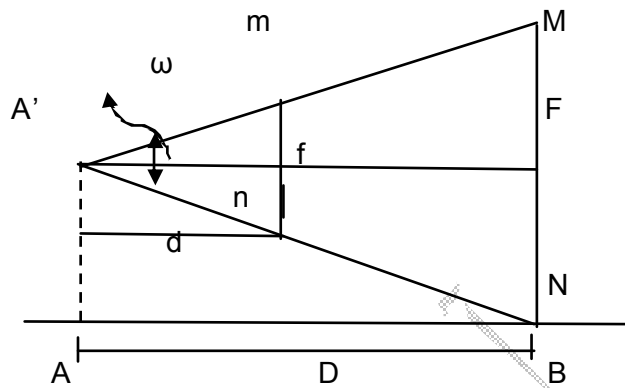
الف- استادیومتری

روش استادیومتری

وسیله ای که برای این استفاده میشود استادیومتری نامیده میشود و بر اساس قضیه تالس استوار است. مطابق شکل منظور بدست آوردن فاصله AB می‌باشد در نقطه B یک شاخص مدرج (میر) بطور قائم نگهداشته و در فاصله d نقطه A یک خط کش بطول mn را موازی میر مستقر در نقطه B قرار میدهم حال از نقطه A' قائم نقطه A بدو سر خط کش پرتو نوری می‌تابانیم این پرتو میر نقطه B را روی اعداد M و N قطع می‌نماید.

حال با توجه به تشابه دو مثلث $A'MN$ و $A'mn$ نتیجه زیر حاصل میشود.

$$D=AB = (d/mn).MN$$

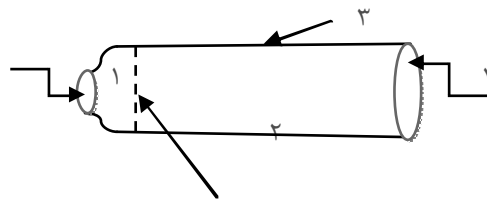

بامعلوم بودن d و n و اندازه گیری MN می توان فاصله AB بدست آورد اگر مقادیر d و mn و MN دو مقدار آن ثابت و معلوم باشد با اندازه گیری مقدار سوم می توان فاصله AB بدست آورد در این حال ممکن است:

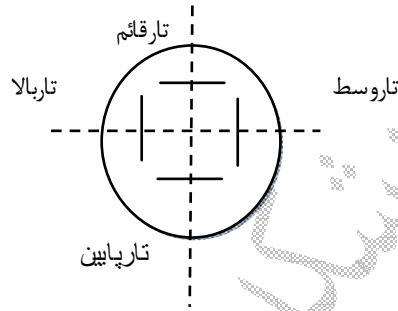
- ۱- مقدار d و مقدار mn معلوم و ثابت باشند در نتیجه با اندازه گیری MN فاصله AB بدست می آید. این حالت را استادیتری با زاویه ثابت می گویند (چون ω زاویه استادیتری در این حالت ثابت می ماند).
- ۲- مقادیر d و MN و یا مقادیر MN و mn معلوم و ثابت باشند که در این حال استادیتری با زاویه متغیر خواهیم داشت. سازندگان وسایل نقشه برداری با استفاده از روابط بالا دوربین های مختلفی ساخته اند که مورد استفاده نقشه برداران می باشند.

استادیتری با زاویه ثابت

در تلسکوپ هر دوربین اعم از تریزایب و یا زاویه یاب (با توجه به شکل) اجزاء اصلی زیر برای اندازه گیری زاویه و یا اختلاف ارتفاع و یا فاصله وجود دارد.

- 1- عدسی جسمی که ممکن است از چند عدسی محدب تشکیل شده باشد.
- 2- بدنه یا لوله تلسکوپ که باتوجه بدقت و بزرگنمایی دوربین ممکن است چندین عدسی و منشور در آن کار گذاشته شود.
- 3- صفحه تارهای رتیکول که معمولاً از شیشه ایست با ضریب شکست بسیار ناچیز که تارهای بسیار ظریفی که بدون چشم مسلح قابل رویت نیست در روی آن تعبیه شده، که در حالت کلی به شکل زیر می باشد.

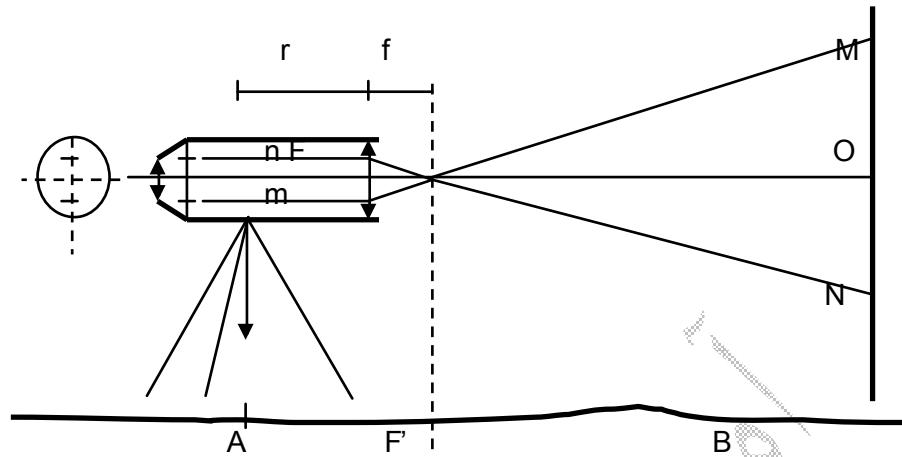

- چنانکه ملاحظه می شود در روی صفحه، تارهای رتیکول طوری تعبیه شده اند که برای اندازه گیری فاصله از میرهای افقی نیز می توان استفاده نمود.
- 4- عدسی شیئی.

حال اگر بخواهیم توسط دوربین نقشه برداری طول AB اندازه گیری نمائیم ابتدا در نقطه B یک شاخص بطور قائم قرار میدهم سپس مطابق شکل زیر یک دستگاه تئودولیت در روی نقطه A مستقر می نمائیم (برای نشان دادن مسیر نور تلسکوپ دوربین از حد معمول خود بزرگتر رسم شده است) و حال بعد از قرار و لروی به نقطه B پرتوهای نورانی، تارهای رتیکول میر را روی اعداد M و N قطع می نماید. باتوجه بشکل از تشابه دو مثلث mnf و MNF می توان نوشت.

$$FO1/FO = mn/MN$$

$$FO = (FO1/mn) \cdot MN$$

در رابطه بالا $FO1$ برابر فاصله کانونی عدسی شیئی که همواره مقدارش ثابت و معلوم است و mn فاصله تار بالاتار پایین در صفحه تارهای رتیکول (دوربین) است که مقدارش ثابت و معلوم می باشد در نتیجه $FO1/mn$ مقدار ثابت که انرا به K نشان میدهند و به ضریب استادیتری معروف است و مقدار آن در دوربین ها معمولا " برابر ۱۰۰ می باشد که برابر $\cot \omega$ زاویه استادیتری (ω) است یعنی:

$$Tg \omega = 1/100$$

اعداد M و N اعدادیست که روی شاخص قرائت می کنیم که با توجه به معلومات فوق فاصله $F'B=FO$ معلوم میشود و با توجه به شکل فوق طول AB با اضافه کردن فاصله کانونی عدسی شیئی f و فاصله عدسی شیئی تا مرکز (محور قائم) تلسکوپ حاصل میشود.

$$AB = (f/mn) \cdot MN + (f+r) = k \cdot MN + (f+r)$$

مقدار $f+r$ را به C نشان داده و آن را تصحیح راشنباخ می گویند.

$$AB = K \cdot MN + C$$

در دوربین های جدید با بکار بردن عدسی های واگرا و سایر وسایل اپتیکی (نوری) در تلسکوپ های دوربین مرکز آنالیتسم دوربین را به مرکز تلسکوپ منطبق می کنند در نتیجه مقدار C برابر صفر شده ، فرمول فوق به صورت $AB = K \cdot MN$ در خواهد آمد . به این نوع دوربین های نقشه برداری دوربین های آنالکتیک می گویند .

اندازه گیری طول به طریقه استادیتری در زمین های شیب دار

حالتی که بحث شد بصورتی بود که ابتدائی بود که از تار رتیکول وسط می گذرد (محور دیدگانی) بر میر عمود

$$M'N' = OM' + ON' = OM \cdot \cos i + ON \cdot \cos i = MN \cdot \cos i \quad \text{در نتیجه:}$$

$$TO = K \cdot MN \cdot \cos i + C \quad \text{در رابطه با مقدار } M'N' \text{ اقرار می‌دهیم:}$$

$$i + C \cdot \cos i \quad \text{مقدار } TO \text{ را در رابطه اقرار می‌دهیم:}$$

$$AB = TB' = AB'' = K \cdot MN \cdot \cos^2 i \quad \text{(افقی)}$$

اگر دوربین آنالکتیک باشد طول افقی از فرمول زیر محاسبه می‌گردد:

$$Dh = AB = K \cdot MN \cdot \cos^2 i \quad \text{(افقی)}$$

پیدا کردن اختلاف ارتفاع به طریقه استادیتری

باتوجه به شکل فوق می‌توان اختلاف ارتفاع بین دو نقطه a و b را از روابط زیر محاسبه نمود

$$\Delta h_{AB} = BB'' = OB' + B'B'' - OB$$

$$OB' = TO \cdot \sin i = (K \cdot MN \cdot \cos i + C) \cdot \sin i$$

$$OB'' = K \cdot MN \cdot \sin i \cdot \cos i + C \cdot \sin i$$

$$B'B'' = TA = hi$$

hi ارتفاع از نقطه A می‌باشد که می‌توان آن را با یک متر معمولی اندازه گرفت. $OB = hs$ که

قرائت تار وسط یا ارتفاع علامت می‌گویند. بنابراین:

$$\Delta h = \Delta h_{AB} = K \cdot MN \cdot \sin i \cdot \cos i + C \cdot \sin i + hi - hs$$

اگر تار وسط روی میره اندازه ارتفاع دوربین بسته شود فرمول بالا به صورت

$$\Delta h_{AB} = 1/2 \cdot K \cdot MN \cdot \sin^2 i$$

درمی‌آید.

برای راحتی محاسبات مربوط به روش استادیتری می‌توان به هنگام عملیات نقشه برداری به یکی از

اعمال زیر متوسل شد:

۱- تار وسط را برار ارتفاع دستگاه قرار داد

$$hi - hs = 0$$

در زمین

های کم شیب می‌توان برابر صفر قرار داد. را ۲- i

$$\cos^2 i = 0 \quad \text{و} \quad \sin i \cdot \cos i = 0$$

۳- تار پایین را روی عدد ثابتی قرار داد. (در این حالت تفاضل تار بالا و تار پایین به راحتی انجام می

گیرد و پر کردن جدول تاقیومتری در سرزمین راحت تر و کنترل عملیات صحرائی نیز آسانتر می‌شود).

استادیمتری های تبدیل کننده به افق (افق ساز)

همانطور که از دو فرمول $Dh = k \cdot MN \cdot \cos^2 i$ و $\delta h = (1/2) k \cdot MN \cdot \sin 2i$ (چنانکه ذکر شد معمولاً روی میر، قرائت تار وسط را برابر ارتفاع دستگاه قرار می دهند) مشخص است برای تعیین فاصله افقی و اختلاف ارتفاع بایستی زاویه شیب (i) قرائت شده سپس با استفاده از جداول ویا انجام محاسبات لازم فاصله افقی و اختلاف ارتفاع را به دست آورد. اگر تعداد نقاط اندازه گیری زیاد باشد تعیین عوامل وقت زیادی گرفته و احتمال خطا و اشتباه نیز زیاد خواهد بود. برای جلوگیری از اتلاف وقت و بروز اشتباه، کارخانجات سازنده وسایل نقشه برداری دستگاههایی ساخته اند که احتیاج به قرائت زاویه شیب (i) و محاسبات $\cos^2 i$ و $\sin 2i$ ندارد.

در این وسایل به جای تارهای ثابت استادیمتری معمولی، تارهای رتیکول را منحنی هایی از دو تابع مثلثاتی $\cos^2 i$ و $\sin i$ قرار داده اند که برای شیب های مختلف مستقیماً عمل تبدیل به افق و تعیین اختلاف ارتفاع به وسیله خود دستگاه انجام می شود و بر حسب روشی که برای تبدیل به افق به کار گرفته استادیمترها به دو دسته مکانیکی و دیاگرامی تقسیم می کنند.

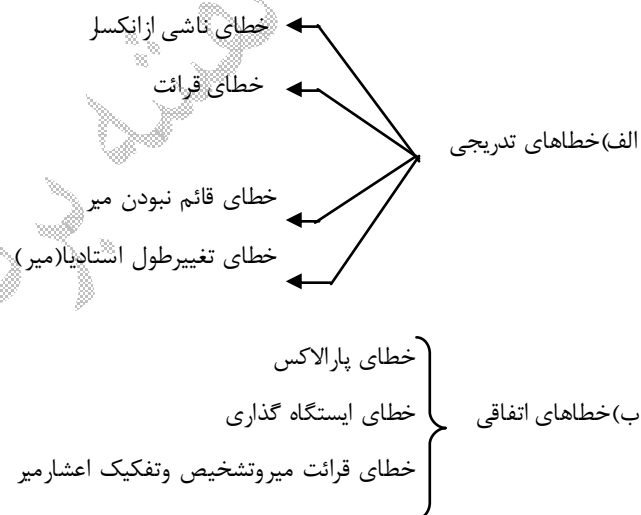
به عنوان نمونه ای از انواع استادیمترهای افق ساز دیاگرامی، می توان تاکیومتر (R. D. S (wild را نام برد. در این دستگاه منحنی های مربوط به توابع $\sin i$ و $\cos^2 i$ بر روی صفحه ای شیشه ای رسم شده است.

این صفحه شیشه ای به طور قائم و عمود بر محور دوران تاکیومتر قرار گرفته و مسیر نور پس از گذشتن از یک سری عدسی و منشور تصویر شاخص و تارهای رتیکول را برهم منطبق خواهد کرد. به طریقه گفته شد برای اندازه گیری فاصله از تار پایین و بالا استفاده می شود و برای راحتی غالباً "تار پایینی" را روی یک متر قرار داده و تار بالا بر حسب شیب یا تغییر محور دیدگانی روی هر عددی که قرار گرفت یک متر را از آن کم نموده نتیجه را در $\cos^2$ و ضرب استادیمتری ضرب می کنیم (در این حال ارتفاع دستگاه و ارتفاع محور دیدگانی ممکن است برابر نباشد) اما در تاکیومترهای تبدیل کننده به افق برای برابر کردن ارتفاع محور دیدگانی (که در این دوربین ها همان تار پایین است) با ارتفاع دستگاه، از میرهای مخصوص که دارای یک پایه کشویی است استفاده می کنند.

به این طریق که ارتفاع دوربین را اندازه گرفته و این ارتفاع را با استفاده از یک متر که با علامت مشخص است و قسمت کشویی تامین می کنند (مثلاً اگر ارتفاع دستگاه ۱۵۸ سانتی متر باشد ۱ متر رابه وسیله میرو ۵۸ سانت بقیه رابه وسیله قسمت کشویی میرجبران می کنند. که در این صورت فاصله محل اتصال میربازمین تا شاخص میربرابر ۱۵۸ سانتی متر می شود). پس برای اندازه گیری طول و اختلاف ارتفاع تارپایین را روی علامت مشخص کننده ارتفاع دستگاه قرار داده و تاربالا بر حسب شیب یا تغییر محور قراولروی دوربین منحنی خاصی از تابع $\cos^2 i$ با همان ضریب تبدیل به افق را تشکیل می دهد. در نتیجه تاربالا و پایین ضریب ضریب استادیومتر را در مقدار $\cos^2 i$ ضرب نماییم چون این ضرب خودبه خود انجام گرفته است. تاروسط نیز مربوط به اختلاف ارتفاع است و ضریب متناسب با $\sin i \cos i$ در کنار آن ثبت شده است. به عنوان نمونه از تبدیل کننده های مکانیکی می توان از $K \square - RA - (kern)$ نام برد.

خطای روش استادیتری

چنانکه میدانیم خطابه عوامل طبیعی، دستگای و انسانی بستگی داشته و دونهوع خطای تدریجی و اتفاقی را شامل می شود.

خطاهای روش استادیتری

در این روش دو نوع خطا وجود دارد: ۱. خطاهای تدریجی ۲. خطاهای اتفاقی

۱- خطاهای تدریجی

الف) خطای انکسار

این خطا بیشتر در مورد به دست آوردن اختلاف ارتفاع موثر است. پرتو نور از صفحات مختلف دارای چگالی های گوناگون عبور می کند و از مسیر خود منحرف می شود بنابراین قرائت روی شاخص مقدر واقعی نیست. مقدار آن برای هر ۱۰۰ متر حدود ۳ تا ۴ میلی متر است.

ب) خطای قرائت

دو عامل در میزان تفکیک تقسیمات شاخص وجود دارد: ۱. شدت نور ۲. درشت نمائی دوربین. وقتی شدت نور تغییر می کند، زاویه استادیومتری یک تغییر غیرعادی می کند. به عبارتی اگر یک فاصله را هم در جهت نور اندازه گیری کنیم و هم در مخالف جهت آن، با هم تفاوت خواهند داشت. (در جهت نور بیشتر خواهد بود)

در مورد درشت نمائی دوربین باید گفت که هر میلی متر از فاصله D تحت زاویه $\frac{1}{1000 \times D}$ رادیان دیده می شود و چشم قادر است تا $\frac{3}{10000}$ رادیان (اجسام با قطر ظاهری یک دقیقه) را تفکیک نماید. وقتی

از دوربین با درشت نمائی G استفاده می کنیم، قدرت تفکیک به $\frac{3}{10000 \times G}$ و یا $\frac{1}{G}$ می رسد. همواره

باید $\frac{1}{1000 \times D} \geq \frac{3}{10000 \times G}$ و یا $D \leq \frac{10}{3} G$ باشد تا به دقت مورد نظر برسیم پس $D = K.MN$ و برای

به دست آوردن D باید دو تار M و N قرائت شود و اگر خطای قرائت هر تار ϵ باشد در طول D به اندازه ϵ

$dD = K \cdot \epsilon \cdot \sqrt{2}$ خطا خواهیم داشت که خطای نسبی آن می شود: $\frac{dD}{D} = \frac{K \cdot \epsilon \cdot \sqrt{2}}{D}$ از طرفی $\frac{\epsilon}{D}$ تغییر

زاویه استادیومتری است و مقدار آن نباید از $\frac{l'}{G}$ تجاوز کند پس:

$$\frac{dD}{D} = \frac{K \cdot l' \cdot \sqrt{2}}{G}$$

و اگر l' را بر حسب رادیان قرار دهیم:

$$dD = \frac{100 \times 3 \times \sqrt{2}}{10000 \times G} \times D \cong \frac{D}{24G}$$

هرچه فاصله زیادتر باشد مقدار خطا زیادتر خواهد شد. البته نکته ی مهم آن که در استادیمتری با

زاویه متغیر مقدار مجاز تغییر زاویه به جای $\frac{l'}{G}$ مقدار $\frac{2.5'}{G}$ است.

پ) قائم نبودن شاخص

دو حالت برای این خطا در نظر گرفته می شود:

الف: محور دیدگانی عمود بر شاخص و زمین دارای شیب کم- استادیومتر در A مستقر و به شاخص

نقطه B قراولروی و شاخص به اندازه ε از حالت قائم منحرف شده است. اگر h_s قرائت تار وسط باشد، طبق شکل مقدار خطا می شود:

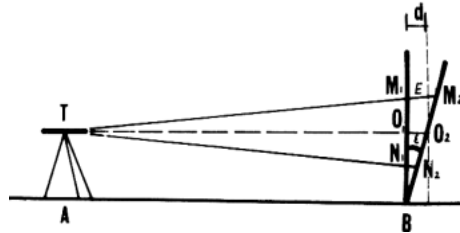
$$d = h_s \times \sin \varepsilon$$

از طرفی ε کوچک است و می توان نوشت:

$$d = h_s \times \varepsilon$$

پس مقدار خطا زیاد نبوده است.

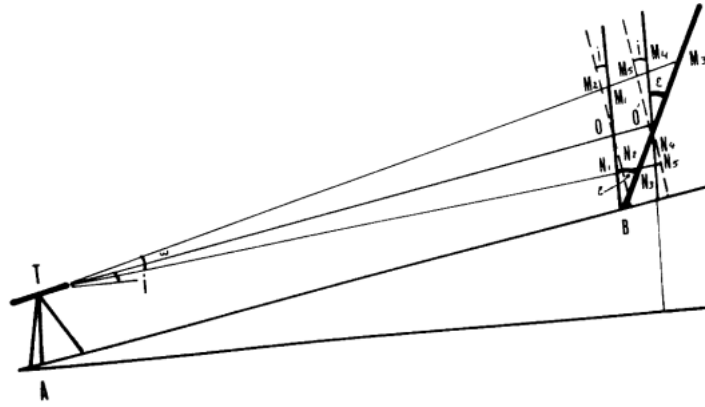
شکل را در صفحه بعد ملاحظه کنید.

ب: محور دیدگانی عمود نبوده و زمین شیب دار است - طبق شکل استادیومتر در A مستقر است و شاخص در

نقطه B با حالت قائم خود زاویه ε می سازد. مقدار خطا خواهد بود:

$$E = (TO' - TO) \cos i$$

خطا متناسب بامقدار تفاضل TO' و TO است پس می توان از روابط زیر برای به دست آوردن مقدار خطا استفاده کرد:

$$TO' = KM_3 N_3 \cos(i + \varepsilon)$$

$$TO = KM_1 N_1 \cos i$$

$$d = TO' - TO = KM_3 N_3 \cos(i + \varepsilon) - KM_1 N_1 \cos i$$

$$E = [KM_3 N_3 \cos(i + \varepsilon) - KM_1 N_1 \cos i] \cos i$$

و با محاسبه دقت نسبی اندازه گیری :

$$\frac{E}{D} = \frac{[KM_3 N_3 \cos(i + \varepsilon) - KM_1 N_1 \cos i] \cos i}{KM_1 N_1 \cos^2 i}$$

زاویه استادیتری آن قدر کوچک است که می توان فرض کرد: $M_3 N_3 \cong M_1 N_1$. پس :

$$\frac{E}{D} = \frac{\cos(i + \varepsilon) - \cos i}{\cos i}$$

که با بسط دادن $\cos(i + \varepsilon)$:

$$\frac{E}{D} = \frac{\cos i \cos \varepsilon - \sin i \sin \varepsilon - \cos i}{\cos i}$$

$$\cos \varepsilon \cong 1$$

$$\frac{E}{D} = -\operatorname{tg} i \cdot \sin \varepsilon$$

اگر شاخص به جلو خم شود جهت خطا عوض می شود پس:

$$\frac{E}{D} = \pm tgi . \varepsilon \quad \text{یا} \quad E = \pm D tgi . \varepsilon$$

در زمین های دارای شیب زیادتر از 5° برای دقت از ترازهای نبشی برای شاخص استفاده می کنند.

ت) تغییر طول استادیا (شاخص)

ممکن است تقسیمات شاخص دارای خطا باشد یا در اثر طوبت و حرارت طول شاخص تغییر کند با وجود این که ضریب انبساط چوب کم است.

۲- خطاهای اتفاقی

الف) خطای پارالاکس

یعنی عدم انطباق تصویر تارهای رتیکول و تصویر شاخص.

ب) خطای ایستگاه گذاری

چون عمل استقرار استادیمتر توسط شاقول صورت گرفته پس حتما خطایی خارج از ایستگاهی در اندازه گیری رخ می دهد مثلا استادیمتر به جای A در A' مستقر شده و قراولروی A'B را داریم. با در نظر گرفتن کوچکی ε :

$$\frac{AA'}{\sin \varepsilon} = \frac{A'B}{\sin \alpha}$$

$$AA' = A'B \cdot \frac{\sin \varepsilon}{\sin \alpha}$$

$$\varepsilon = \alpha' - \alpha$$

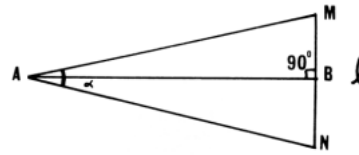
پ) خطای قرائت اعداد شاخص

ت) خطای قرائت زاویه

به طور کلی بارعایت تمام نکات، خطای حاصل در عمل فاصله‌یابی غیرمستقیم برای هر ۱۰۰ متر ۱۰ سانتی متر خواهد بود.

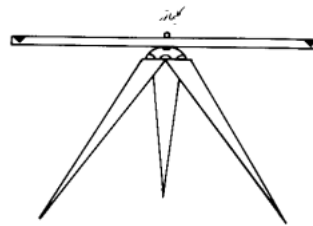
ب- پارالاکتیک

روش کاردراین روش برای اندازه‌گیری طول AB در A زاویه سنجی قرار می‌دهیم و در B طولی را چنان انتخاب می‌کنیم که B وسط آن و عمود بر امتداد AB باشد با فرض این که طول MN ، l است زاویه α اندازه‌گیری کرده و طول AB را با استفاده از رابطه زیر محاسبه می‌کنیم:

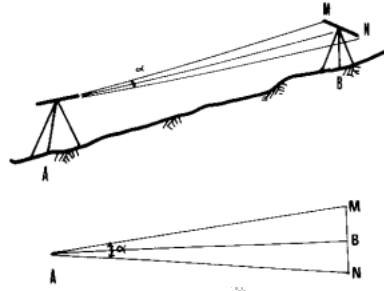
$$AB = \frac{1}{2} \text{Cotg } \frac{\alpha}{2}$$

بر اساس این رابطه ابزاری به نام دستگاه پارالاکتیک یا میر افقی دو متری انوار ساخته شده است. برای اندازه‌گیری با آن، زاویه سنجی را در نقطه A و در B پارالاکتیک را قرار می‌دهیم طوری که شاقول سه پایه آن از B بگذرد. برای این که پارالاکتیک عمود بر AB باشد از کلیماتور به نقطه A به دوربین نگاه می‌کنند. هرگاه دوربین و کلیماتور در یک راستا قرار گرفتند، پارالاکتیک بر امتداد AB عمود می‌شود.

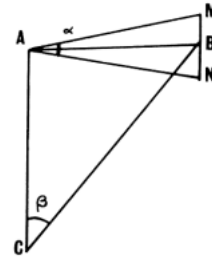

با اندازه‌گیری زاویه بین دو سر دستگاه که توسط راس مثلث مشخص شده می‌توان طول AB را از

فرمول یاد شده به دست آورد.

برای بررسی خطای این روش از $D = \frac{1}{2} \text{Cotg} \frac{\alpha}{2}$ دیفرانسیل می گیرند. در آخر این مشخص می شود که دقت اندازه گیری α در اندازه گیری طول اثر قابل توجهی دارد و با کوچک بودن آن تغییرات کتانژانت آن زیاد خواهد بود و لازم است که این زاویه به دقت اندازه گیری شود. نکته بعد در مورد اندازه گیری فاصله به کمک طول مبنائی (Base) است که خود به روش پارالاکتیک اندازه گیری شده باشد. برای مثال در شکل، فرض بر آن که اندازه گیری طول AC به شکل مستقیم مشکل باشد.

روش کار به این صورت است که AB را عمود بر AC انتخاب کرده و آن را به روش پارالاکتیک اندازه گیری کرده و چون داریم:

$$AB = b = \frac{1}{2} \text{Cotg} \frac{\alpha}{2}$$

باید زاویه β را اندازه گیری کنیم، پس دوربین را به نقطه C برده و آن را قرائت می کنیم و برای

محاسبه $AC=D$ از رابطه زیر استفاده می کنیم:

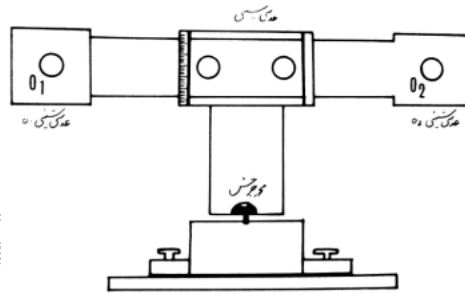
$$AC = D = b \text{Cotg} \beta \Rightarrow AC = D = \frac{1}{2} \text{Cotg} \frac{\alpha}{2} \cdot \text{Cotg} \beta$$

پ- تله متری

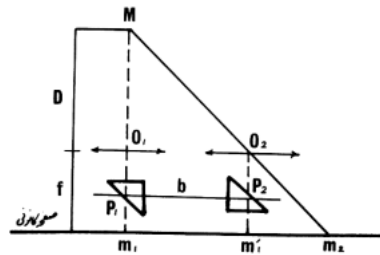
تله مترها ابزاری هستند که عموماً از دو عدسی شیئی مشابه که به فاصله ثابتی از هم قرار دارند ساخته شده اند. این فاصله ثابت را مبنا یا باز تله متر می نامند. این ابزار به صورت غیرمستقیم فواصل ۵۰ تا ۱۰۰۰ متری را اندازه گیری می کنند.

این دستگاه دارای لمب افقی و قائم برای اندازه گیری سمت و اختلاف ارتفاع هم هست. در ساخت این ابزار از روابط ریاضی منشورها و عدسی ها بهره گرفته شده است.

در شکل **b** همان فاصله ثابت است. برای اندازه گیری طول با آن، برای مثال طول **AM** دستگاه را در **A** قرار داده و با چرخش دستگاه حول محور چرخش یکی از عدسی ها مثلاً عدسی شیئی O_1 را طوری قرار می دهیم که امتداد آن بر امتداد O_1O_2 عمود باشد.

چون **M** فاصله زیادی با عدسی ها دارد، فاصله آن بی نهایت فرض می شود و تصویر آن در صفحه کانونی عدسی های شیئی تشکیل می شود. پس تصویر نقطه **M** در عدسی O_1 نقطه m_1 و در عدسی O_2 نقطه m_2 خواهد بود. اگر در مقابل هر کدام از عدسی ها یک منشور قائم الزاویه ۴۵ درجه قرار داده شود تصویر m_1 به m'_1 منتقل می شود و از تشابه دو مثلث O_1MO_2 و $O_1m'_1m_2$ می توان نوشت:

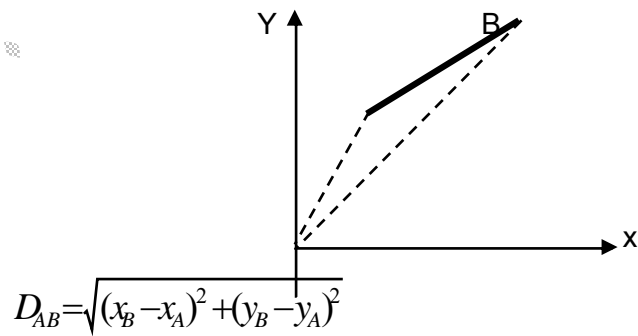
$$\frac{O_1 O_2}{m'_1 m_2} = \frac{O_1 M}{O_2 m'_1} \Rightarrow \frac{b}{m'_1 m_2} = \frac{D}{f} \Rightarrow D = \frac{b.f}{m'_1 m_2}$$

پس با اندازه‌گیری $m_1 m_2$ می‌توان فاصله را حساب کرد. برای این کار از شاخص وورنیه ای که در عدسی چشمی سمت چپ می‌توان استفاده کرد. از این روش کم استفاده می‌شود چراکه دقت این روش یک صدم است و سرعتش کم می‌باشد.

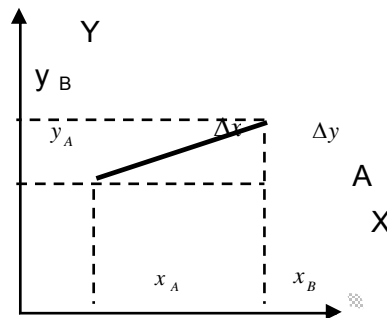
(۴) محاسبه ای و ترسیمی

اگر مختصات کارتیزین یا قطبی ابتدا و انتهای پاره خطی مشخص باشد می‌تولن طول پاره خط را با استفاده از دو رابطه زیر مشخص کرد:

$$D_{AB} = \sqrt{r_A^2 + r_B^2 - 2r_A r_B \cos(\theta_A - \theta_B)}$$

هنگامی که سه زاویه و یک ضلع از مثلثی معلوم باشد با استفاده از روابط سینوسها می توان دو ضلع باقی مانده را محاسبه کرد:

$$\frac{a}{\sin A} = \frac{b}{\sin B} = \frac{c}{\sin C}$$

هنگامی که دو ضلع و زاویه بین مثلثی معلوم باشد با استفاده از روابط کسینوسها می توان ضلع سوم را محاسبه کرد:

$$a = \sqrt{b^2 + c^2 - 2bc \cdot \cos \hat{A}}$$

هنگامی که مقیاس نقشه ای معلوم باشد با اندازه گیری فاصله بین دو نقطه روی نقشه و ضرب در عدد مقیاس می توان فاصله افقی دو نقطه را محاسبه نمود.